

τησιν ταύτην τοῦ φιλοπάτριδος συγγραφέως· οὐδέποτε οὔτε ἐπληρώθησαν οὔτε θὰ πληροθῶσι· καὶ περὶ τούτων μὲν πιθανόν νὰ μὴ ἔχῃσι καὶ ἀπαίτησιν οἱ κληρονόμοι· λυπηρὸν ἐν τούτοις καὶ σπαραξικάρδιον τῷ ὄντι εἶναι ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ προίκησις τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τῆς πολυτίμου θυγατρὸς τοῦ Ὀλυμπίου Εὐφροσύνης ἀπέβη αὐτῇ κατὰ δυστυχίαν πάντῃ ἀπρόσιτος ἄχρι τοῦδε. Ἡ Εὐφροσύνη ὑπερέβη ἤδη τὸ πεντηχοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας της. Δὲν εἶναι ἄρα δίκαιον αὐτῇ τοῦλάχιστον ἡ δωρεὰ τοῦ ἔθνους ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ὀλυμπίου νὰ γείνη προσιτὴ αὐτῇ καὶ ἀνευ γάμου; Ὑψοῦμεν τὴν ἀσθενῆ ἡμῶν φωνὴν καὶ ἐνταῦθα ὅπως καὶ ὑπὲρ τῆς θυγατρὸς τοῦ Ξάνθου καὶ παρακαλοῦμεν ἐνθέρμως τὴν Κυβέρνησιν νὰ σπεύσῃ νὰ φέρῃ εἰς τὴν Βουλὴν νόμον, καθ' ὃν νὰ καθίσταται προσιτὴ καὶ ἀνευ γάμου ἡ δωρεὰ τοῦ ἔθνους ὑπὲρ πασῶν τῶν θυγατέρων τῶν ἀγωνιστῶν, ὅταν αὐταὶ καταστῶσιν εἴτε ὑπερήλικες, εἴτε ἀνίκανοι πρὸς γάμον· ἢ ὅταν δηλώσωσιν ὅτι δὲν προτίθενται νὰ συζευχθῶσι, διότι ἄλλως τὸ δῶρον καθίσταται ἄδωρον.

Ἐνταῦθα μὲν ἀποπερατοῦται σὺν Θεῷ καὶ ὁ τόμος τοῦ συγγράμματος ἡμῶν. Τοῦ δὲ πέμπτος τόμος ὄντος περὶ τὴν ἱστορικὴν ὕλην ἐκτου, ἐτοιμοῦται μετὰ Αὐγουστον· περιέχει τὴν ἡ τύπωσις ἀρχεῖξῃς παραλλήλους βίους καὶ οὗτος τοῦς ἡ Μουρίζιδων, ἡ Ἰσηλατῶν καὶ Μουρουζῶν δάτων καὶ ἡ Μεξάνδρου Μαυροκορδάτου ἡ Μαυροκορτζιδῶν ἡ Νέγκρη ἡ Νέγκριδων· Μιχαὴλ Σούτζου ἡ Σούτζου καὶ Πέτρου Μαυρομηχάλη ἡ Μαυρομηχάλιδων· Γεωργίου Βούλγαρη καὶ Γεωργίου Παύλου Ζαΐμη ἡ Ζαΐμῶν

καὶ Θάνου Καρακάρη, σὺν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Μπριζέλω Ρούζω· Κρεβατᾶ καὶ Χαγαλιμπους. Καὶ ἐπιγράφεται πολιτικοὶ ἄνδρες. Ὁ τίτλος οὗτος τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος τόμου εὐδόξως θὰ κωλύσῃ ἡμᾶς νὰ περιγράψωμεν ἐν λεπτομερείᾳ καὶ τὰς λοιπὰς ἀρετὰς, εἰς ὅσας διέπρεψαν εἴτε οἱ ἀρχηγοὶ ἐκάστης οἰκογενείας, εἴτε ἄλλα μέλη αὐτῆς. Ὑπὸ τὸν αὐτὸν τίτλον καὶ ὁ ἑβδομος τόμος περιέχει βίους τῶν ὑπολειπομένων πολιτικῶν ἀνδρῶν.

Ἐπειδὴ δὲ πρὸς συλλογὴν τῆς κυρίως βιογραφικῆς ὕλης, ἧς δὲν μνημονεύει ἡ ἱστορία καὶ ἣν δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ πλάσωμεν, μᾶς ἐπότισε πολλὰς πικρίας, ἰδίως ὁ εὐπαιδευτος υἱὸς τοῦ ἐνδόξου Πεδρῆιθου, διὰ τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ κηρύξωμεν ἀπὸ τοῦδε, ὅτι ὅσοι μέχρι τοῦ προσεχοῦς Ἰουλίου δὲν πέμψωσιν εἰς Ἀθήνας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἡμῶν, καὶ ἀπόντων, τό τε οἰκογενειακὸν λεγόμενον δένδρον τῶν προγόνων αὐτῶν καὶ τὰ τῆς παιδικῆς ἡλικίας ἐκάστου τούτων, ἂς μὴ αἰτιῶνται ἡμᾶς, ἀν' ἴδωσι τοὺς βίους αὐτῶν, εἴτε ἀτελεῖς κατὰ ταῦτα, εἴτε καὶ καθ' ὀλοκληρίαν παραλειπομένους. Πρὸς ἀποφυγὴν δὲ πάσης ἐτέρας μομφῆς καὶ παρεξηγήσεως ἀναγκαζόμεθα νὰ διακηρύξωμεν καὶ ὅτι δὲν στερούμεθα βίων ἐτοιμοτάτων πρὸς ἀντικατάστασιν τῶν βίων τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ὧν οἱ ἀπόγονοι ὀκνεύσωσιν ἢ κωφεύσωσι νὰ μᾶς πέμψωσιν ἐγκαίρως τὴν ἀπαιτουμένην ἐνταῦθα ἀκατέργαστον ὕλην, ἵνα δι' αὐτῆς καὶ διὰ πόνων μακρῶν καὶ δαπάνης οὐ τῆς τυχεύσεως ἀνεγείρωμεν τοὺς ἀληθεῖς ἀνδριάντας τῶν ἐνδόξων αὐτῶν προγόνων.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.